

sonograma.org

Passió segons sant Mateu, BWV 244, J.S. Bach

Sonograma Magazine, Barcelona

3-4 minutes

Passió segons sant Mateu, BWV 244, **J.S. Bach**

Intèrprets: Maïlys de Villoutreys, Helena Rasker, Owen Willetts, Anicio Zorzi Giustiniani, Paul Schweinester, Thomas Dolié, Norman Patzke, Laure Barras, Guillaume Delpech, Etienne Duhil de Bénazé, Sydney Fierro

Les Musiciens du Louvre

Direcció: Marc Minkowski

Palau de la Música Catalana, 28 de març

Una de les moltes grandeses de J. S. Bach va ser donar un sentit de bellesa als sentiments dramàtics de la passió de Crist. Per a Bach, la fe és una virtut teològica de la persona humana de la qual ningú, segons la seva forma de veure-ho, la pot ignorar.

La Passió segons sant Mateu, BWV 244, de Johann Sebastian Bach és una de les obres més reeixides on l'oient percep i combrega, més enllà de les seves creences religioses, amb la transcendència com a qualitat musical i humana. L'art de Bach, entre molts i molts altres trets, es caracteritza per mostrar els laberints més pregons de la naturalesa humana per mitjà de la música.

El director d'orquestra Marc Minkowski, al capdavant de l'excel·lent conjunt instrumental de Grenoble Les Musiciens du Louvre, va oferir una passió intensa, emocional, dramàtica, amb una fidelitat, sobretot, al relat evangèlic que narra l'evangelista:

I cap a l'hora sexta s'estengueren les tenebres sobre tota la terra fins a l'hora nona. I cap a l'hora nona Jesús va exclamar amb tota la força: 'Eli, Eli, lamma sabachthani?' ('Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?').

Això diu l'evangelista encarnat en la veu del tenor Anicio Zorzi; els seus recitatius vigorosos i expressius van ser d'una brillantor vocal i d'una presència musical extraordinària.

Marc Minkowski ha treballat el concepte de l'espaiabilitat. Amb un grup reduït de les veus del cor, els dos cors i els dos grups instrumentals, Minkowski ha fet seus els resultats de les noves recerques i experiències interpretatives que taten de les noves l'espaiabilitat sonora i l'esforç per traslladar l'atenció al timbre dels instruments.

Ens va sorprendre que el cor, només en el Chorus, el primer moviment de l'obra, va quedar per sota de la relació instrumental. El músic Minkowski sol posar de manifest és la relació entre els músics que formen part en les gran obres. El director fa possible que els instrumentistes, el cor i els solistes es complementin amb les mirades, la calidesa dels gestos i la implicació individual de cadascun dels músics en benefici del conjunt. Són aspectes que cal posar en relleu perquè al cap i a la fi, determinen el resultat de la interpretació.

Les veus solistes van espurnejar com una llum brillant en un univers fosc.

L'enfocament de Marc Minkowski reforça el contacte de la intimitat (humana i sonora, insistim) amb el drama i l'emoció. I l'efecte és fascinant.

Text: Marçal Borotau